

هُوَ الْعَلَمُ

شرح حدیث

عَنْوَانِ بَصَرِي

مجلس چهل و یکم

سید محمد حسن طهرانی

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

و صَلَّى الله على سيدنا و نبينا أبي القاسم محمد

و على آله الطيبين الطاهرين و اللعنة على أعدائهم أجمعين

قلت: يا أبا عبد الله! ما حقيقة العبودية؟ قال: ثلاثة أشياء: أن لا يرى العبد لنفسه فيما حوَّله الله ملكاً، لأنَّ العبيد لا يكون لهم ملك، يرون المال مألٍ الله يضعونه حيث أمرهم الله به، و لا يدبر العبد لنفسه تدبيراً، و جملة اشتغاله فيما أمره تعالى به و مهأه عنه.

عنوان به امام صادق عليه السلام عرضه می دارد: ای اباعبدالله حقیقت عبودیت چی است؟ چگونه یک شخص می تواند عبد باشد؟ بنده خدا باشد؟ واقعاً عبد باشد نه ادعائاً چون عرض کردیم که خیلی از اوقات برای خود ما هم پیش می آید که بین واقعیّت و بین مجاز برای ما خلط می شود، اشتباه می شود. تصوّراتی برای ما پیدا می شود اما وقتی که به آن واقعیّت می رسیم و در یک واقعیّتی قرار می گیریم عکس العمل ما با مدّعی ما دوتاست. می گوئیم: آقا ما از خود چیزی نداریم، اختیار دارید این مطالبی که شما برای ما می فرمائید ما لایق نیستیم - شکسته نفسی می کنیم به اصطلاح - قابل این مطالب نیستیم حالا اگر آن شخص بیاید از این تعارفات دست بردارد یک دفعه می گوئیم چه طور شد؟ تا حالا این اینجوری با ما صحبت می کرد حالا از این القاب و آداب و یال و کوپالها و در زمان سابق این امرای ارتش و اینها از این چیزها زیاد داشتند از این آهنگایی که اینجاهایشان می گذارند و نمی دانم چدن بود؟ نمی دانم حالا جنسش چی بود؟ زرد و قرمز و بنفش و طناب و یک چیزهایی آویزان می کردند و این چیزها و اگر یکی از اینها از دنیا می رفت....

در این مسجد مرحوم آقا - رضوان الله علیه - یکی از مصائب ایشان ابتلاء به این گونه مجالس بود. چون موقعیّت مسجد قائم موقعیّت خوبی بود اغلب اینها می آمدند و مجالس فاتحه شان را توی همان مسجد قائم می خواستند بگذارند بالاجبار. ایشان هم مخالفت می کردند علی ای حال نمی توانستند دیگر واقعاً در مقابل اینها بای استند بالآخره می گفتند: اگر قبول نکنی در منزل را می بندیم. حتّی یک شب یادم است که می خواستند یکی از مرده هایشان را بیاورند، امیر بود، امیر ارتش بود و آن خادم مسجد بنده خدا طبق دستور آقا مخالفت می کرد که مرده شان را توی مسجد نگذارند. إتفاقاً ظاهراً در آن زمان رئیس اطلاعات، رئیس ساواک ایران همین بختیار بود، سپهبد بختیار بود که آن رئیس اطلاعات بود. آن آمد و یک سیلی محکم به گوش همین خادم مسجد زد و فرستاد دنبال آن شخصی که متولّی این مسجد بود - خدا رحمتش کند از دنیا رفته - و آن هم دفترش یک چند حجره پایین تر دم آن چهار راه سیّد علی بود دفتری که ایشان داشت. آن آمد و ایشان هم - همین آقای بختیار - گوشش را گرفت و گفت: مثل این که زندان برایت جای خوبی است، مثل این که آنجا یک چند روزی آنجا... و آن هم البته یک جوابی به او داد ولی علی ایّ حال آنها کار خودشان را کردند و اینها می آوردند جنازه هایشان را توی مسجد می گذاشتند تا فردا بیایند از مسجد قائم تشییع کنند آن هم با موسیقی با

همین طفل و دهل و از این شیپورها و که تمام اینها حرام است و با اینها می آمدند تشییع می کردند و مسجد شده بود محل ارتباط و رفت و آمد اینگونه آقایان، همه افراد کراواتی و ریش تراش اهل هر گونه فسق و فجور و حتی در بعضی از اوقات افراد معلوم الحال را می خواستند بیاورند در مسجد، خیلی اوضاعی بود، آن موقع خیلی مسائلی بود و ایشان هم دیگر کاری از دستشان بر نمی آمد، واقعاً دیگر نمی توانستند کاری انجام بدهند. حالا این یک طرف بعد حالا می خواستند مجلس فاتحه هم بگذارند آن وقت مجلس فاتحه هم که می گذاشتند گاهی اوقات با نماز تلاقی می کرد، با نماز مغرب و عشاء تلاقی می کرد و اوضاعی بود خلاصه و یک کسی هم دعوت می کردند می رود بالای منبر، منبر رسول خدا که باید فقط کلام رسول خدا و امام صادق علیه السلام بالای این منبر گفته بشود از اول تا آخر مدح و ثنای این آدم معلوم الحال؛ نمی دانم قپه چه قدر داشت، پالان...، چی می گویند؟ پاگون؟ فرقی نمی کند یکی است! پالان چند تا داشت، پاگون چند تا داشت، نمی دانم از این...، کلاهش چند متر بود، من خودم می شنیدم این مطالب را که خدمتتان...، دوستان ما آقای حقیقت اینجا الآن هستند ایشان هم در جریان بودند از رفقای ما در آن زمان که واقعاً چه زمانی بود، چه زمان اختناق بود و چه زمان سیاهی بود. علی کلّ حال تمام این منبر یک ساعت این آقای آخوند به مدح و ثنا و تمجید و درجات و درکات این شخص می گذشت و اگر یک مقداری کم می گفت مورد اعتراض واقع می شد و چه می شد و چه می شد. این شده بود مساجد آن زمان و خطبای آن زمان که از این منبر رسول خدا و از این پله ها برای ارتقاء کثرات و شهوات و اهواء خودشان اینها استفاده می کردند. البته این قضیه هر وقت باشد و هر زمان هم باشد که باطل است. این نحوه بود.

حالا انسان باید همیشه خودش را محک بزند و از آن عالم تخیلاتی که در او گرفتار است و مخفی است، و در زوایای نفس او اینها قایم شده، پنهان شده، انسان بر آنها خود را محک بزند و ملاک قرار بدهد و ببیند که تا چه قدر نسبت به آنها حسّاس است، تا چه قدر نسبت به آنها مسئله دارد، تا چه قدر نسبت به آنها گرفتار است.

عنوان از امام علیه السلام سؤال می کند که حقیقت عبودیت چی است؟ حقیقت عبودیت نه آن عبودیت مجازی که همه ما می گوئیم عبدیم، همه ما می گوئیم مسلمانی، همه ما می گوئیم شیعه هستیم. واقعاً آن عبودیتی که خدای متعال از این عبودیت راضی باشد. آن چیه؟ چه قضیه ای است؟ چه پدیده ای باید در انسان به وجود بیاید، به وجود بیاید نه این که بگوید، به وجود بیاید، چه پدیده ای باید در انسان به وجود بیاید که خود به خود عبد خواهد شد؟ خود به خود آن بنده خدا خواهد شد، بنده حقیقی خدا خواهد شد؟ امیرالمومنین علیه السلام بعد از جنگ نهروان خطبه می خواندند در مسجد صحبت می کردند. یک قضیه ای پیش آمد و اصحاب یک متوجه یک مسأله ای شدند، امیرالمومنین علیه السلام - حالا ضرورتی ندارد راجع به آن... - یک مطلبی را وقتی دیدند افراد که نشسته اند آنها افراد مختلفی بودند دیگر هر کدام یک سطحی داشتند، حضرت یک مطلبی را فرمودند: بعضی از این خوارج که نشسته بودند پای منبر حضرت بلند شد گفت که: قَاتِلَهُ اللَّهُ مَا أَفْقَهَهُ! «خدا بکشد این مرد را! عجب آدم بافهمی است» اینها امیرالمومنین را اصلاً کافر می دانستند دیگر، از

دین برگشته می دانستند. بلند شد و گفت. اصحاب و افرادی که آنجا بودند خیلی ناراحت شدند این دارد به امیر مسلمین به حاکم مسلمین دارد میگوید: قَاتِلُهُ اللَّهُ مَا أَفْقَهُه! عجب آدم بافهمی است که در مقابل یک همچین پدیده این مطلب را گفت، این عکس العمل را نشان داد. حضرت فرمودند: زُوَيْدًا! زُوَيْدًا! «صبر کنید! صبر کنید!» کاریش نداشته باشید، کاریش نداشته باشید، یک کلامی است گفته، یک حرفی است که زده، کلامی است که از دهانش خارج شده، به این مضامین و به این... چه کارش دارید؟ حالا گفته، این حرف را زده. ببینید! این امیرالمؤمنین است؛ این را می گویند عبد. یا فرض کنید که سلمان دارد یک جا رد می شود یک شخص برمی دارد می گوید: ای کلب! ای سگ! - حالا سلمان حاکم مدائن - اینهم همین طوری انگار نه انگار شنیده یا نشنیده برمی گردد می گوید که: اگر از صراط رد شدم از پل صراط رد شدم من از سگ بهترم، اگر رد نشدم سگ از من بهتر است. راهش را می کشد می رود. این پدیده در او تحقق یافته، نه می زند، نه زندان می اندازد، نه قانون اعدام هم برایش جعل می کند حالا به حاکم مسلمین اهانت کرده. اما چیه؟ یک حرفی می زند و یک چیزی هم رد می شود می رود. این حقیقت عبودیت در او تحقق پیدا کرده این شده عبد، سلمان شده عبد و خیلی کار دارد، خیلی، عرض می کنم به حرف نیست. زمانی بود من به یک شخصی حُسن ظنّ داشتم یکی از - ان شاء الله این مطلب را بیان می کنیم - یکی از بزرگترین آفتهای سالک حُسن ظنّ بی جای نسبت به شخص است که انسان نسبت به یک شخصی حُسن ظنّ بی جا داشته باشد، این خیلی آفت، آفت بزرگی است و از بسیاری از درجات او را مانع می شود و بسیاری از مطالب را از او سلب می کند، حُسن ظنّ بی جا. انسان همیشه باید در ظنّش و در حُسن ظنّش به افراد باید جانب اعتدال را در پیش بگیرد. همان طوری که پیغمبر اکرم فرمودند: اگر صلاح بر اهل زمانی غلبه کرد آنگاه سوء ظنّ به افراد خلاف است و اگر فساد بر اهل زمانی غلبه کرد حُسن ظنّ به افراد خلاف است. این ملاکی را که به انسان می دهد این است که انسان باید درست حُسن ظنّ داشته باشد نه غلط. بعضی ها هستند همیشه می خواهند با همان فکر ابتدائی با افراد برخورد کنند و بعد مبانی را روی این قرار بدهند؛ یعنی نه تنها این ارتباط با افراد و حُسن ظنّی که نسبت به افراد دارند در یک محدوده خاصی تمام می شود، نه، بر این اساس مبنا قرار می دهند، بر این اساس مطالبی را بار می کنند، بر این اساس مسائل مهمی را در اختیار او قرار می دهند.

اینجا دیگر مسأله مسأله حُسن ظنّ نیست، اینجا باختن است و اینجا ابطال عمر و ابطال حیات است. صحیح نیست که انسان نسبت به هر قضیه ای یک نوع عمل کند. یک وقتی شما می روید در یک مسجدی و می خواهید یک نمازی پشت سر امام جماعت بخوانید و بعد هم بروید پی کارتان، بگوئید ان شاء الله عادل است و تمام ولی یک وقتی می خواهید بروید از این امام جماعت تقلید کنید، دیگر نمی توانید بگوئید ان شاء الله عادل است و تمام. پدرتان باید دریابید تا بفهمید اولاً این عالم است، یک، و بیش از آن مقدار باید در بیاید تا بفهمید این تقوی دارد و بتوانید تشخیص بدهید این از هوی گذشته. همین جوری این آدم خوبی است، آقا! از او تقلید کن، آدم خوبی است از او تبعیت کن، این آدم، آدم خوبی است چیزی ندیدیم. ما هم یک وقتی به این مسأله مبتلا بودیم نسبت به یک شخصی حُسن ظنّ داشتیم، شخص هم معروف است - البته الآن دیگر حیات

ندارد - و ما یک وقت راجع به این شخص در خدمت یکی از بزرگان - مرحوم آقای حدّاد - ذکر می‌کردیم که فلان شخص... و یک ذکر می‌کردیم که...؛ من توقع داشتم که حالا آقای حدّاد بر اساس همان حسن ظنی که ما نسبت به قضیه داریم ایشان بیایند و از این شخص تعریف کنند و بگویند بله... مرحوم آقای حدّاد در مقام تعریف خیلی مختصر صحبت می‌کردند یعنی فرض کنید که در یک جمله پنج کلمه‌ای، شش کلمه‌ای مطلبشان را نسبت به یک نفر می‌گفتند و می‌رفتند و دیگر هیچ عبارات متعدّد و کلمات متعدّدی نمی‌آوردند در صحبتشان. تا یک همچنین ذکر می‌کردیم که این شخص را که این قدر ما رویش سرمایه گذاشته بودیم، چقدر مسأله عجیب است و ایشان برای ما این مطلب را گفتند دیگر و الاّ که مسأله... همین دیگر، دیگر حرف دیگری هم نزدند و چیز کردند خیلی آهسته. ببینید! مطلب چه قدر مهمّ است. حالا اگر البتّه ما کاری نکردیم فرض کنید که نه از آن شخص تقلید کردیم، البتّه یک شخص عادی بود، به اصطلاح نه این که، فرد عادی بود، به اصطلاح در سلک چیزی نبود ولی بالآخره ما با او ذهن خودمان - آن سال تقریباً من شانزده، هفده سالم بود - با آن ذهنیت خودمان و با آن چیز خودمان می‌خواستیم برویم پیش او و از او استفاده کنیم و مثلاً تصوّر می‌کردیم که حالا اگر یک وقتی من باب مثال دستان به مثل آقای حدّاد نرسید حالا می‌توانیم فرض کنید برویم پیش این. یک مرتبه مانند کوه این مسأله و از آن طرف هم به ایشان اعتماد داشتیم، اعتمادی که اصلاً ما فوق اعتماد، یعنی مسأله نسبت به ایشان تمام. این مطلب را ایشان برای این می‌خواستند بگویند که این قدر تو به افراد اعتماد نکن بر اساس یک ظاهر صالحی دارد و بعد از حدود بیست سال برای من روشن شد که این حرف ایشان در آن زمان چه بوده و این عجب آدمی بوده، عجب کسی بوده. آقا خیلی عجیب است شیطان وقتی که می‌خواهد وارد باشد خیلی مشکل است، یک مرتبه انسان می‌بیند سالها این همین طور با شخصی می‌گذرانند و بعد این اصلاً کی از آب درآمد است این چه شخصی از آب درآمد است، چه طوری بوده است.

امام علیه‌السلام به عنوان می‌فرمایند: حقیقت عبودیت در سه چیز است؛ «أَنْ لَا يَرَى الْعَبْدُ لِنَفْسِهِ فِيهَا خَوْلَهُ اللَّهُ مِلْكَاً». اوّل اینکه بنده خدا آن شخصی است که در نفسش، در آنچه که خدا به او اعطاء کرده، خَوْلَ به معنای اعطاء، امانت، عاریه، ملکی را نسبت به آن چه را که خدا به او داده ملکی را احساس نمی‌کند. «لَأَنَّ الْعَبْدَ لَا يَكُونُ لَهُمْ مِلْكٌ». «بندگان، آنها مالک چیزی نیستند، ملک چیزی را ندارند» «يَرَوْنَ الْمَالَ مَالِ اللَّهِ يَضَعُونَهُ حَيْثُ أَمَرَهُمُ اللَّهُ بِهِ» «این بندگان خدا، اینها مال را مال خدا می‌دانند، در هر جایی او را صرف می‌کنند و قرار می‌دهند که خدا بهشان امر کند» این یک، دوّم: «و لَا يُدَبِّرُ الْعَبْدُ لِنَفْسِهِ تَدْبِيراً» «بنده آن کسی است که برای خودش تدبیر نمی‌کند» چون اصلاً تدبیر بنده درست است؟ تدبیر کند من بیايم این کار را کنم، این کار را کنم، شش ماه دیگر این کار را کنم، مولایش می‌گوید دو ماه دیگر از این شهر بلند می‌شود به شهر دیگر می‌رود، اصلاً تدبیر معنا ندارد. البتّه این مطالب را ان شاء الله اگر خداوند توفیق بدهد، توفیق لقای اخوان دست بدهد ان شاء الله در آتیه این مطالب ذکر می‌شود و کیفیت تدبیر. و جُمْلَةُ اسْتِغَالِهِ فِيهَا أَمْرُهُ تَعَالَى بِهِ وَ نَهَاؤُهُ عَنْهُ. «آنچه که در مخیله او

می‌گذرد فقط یک مسأله است و آن این که آن چرا که خدا به او امر کرده است انجام بدهد و آن چه را که نهی کرده ترک کند»

نیست بر لوح دلم جز الف قامت	
چه کنم حرف دگر یاد نداد استاد ¹	

فقط یک مسأله در ذهن او می‌گذرد و او این است. واقعاً آدم نمی‌داند به این کلمات امام صادق چی بگوید؟ واقعاً بگوید اعجاز است، بگوید...، واقعاً نمی‌داند اصلاً چه اسمی بگذارد.

حالا می‌رویم سراغ فقره اولی و مطلب اول که امام علیه‌السلام می‌فرماید: **أَنْ لَا يَرَى الْعَبْدُ لِنَفْسِهِ فِيهَا خَوَلَهُ اللَّهُ مِلْكًا، لِأَنَّ الْعَبْدَ لَا يَكُونُ لَهُمْ مِلْكٌ.** اینکه بنده هیچ ملکی را و تملکی را و تعلقی را نسبت به آنچه که خدا به او به عنوان عاریه داده احساس نکند. یک بحثی است در فلسفه به نحو اجمال عرض می‌کنم و رد می‌شوم و آن این است که هر چه در عالم اعتباریات وجود دارد باید برگشتش به یک امر حقیقی باشد و انتزاعش از یک امر حقیقی باشد. آن چه را که ما در عالم اعتباریات بهش توجه می‌کنیم و او را به حساب می‌آوریم این عالم اعتباری باید منشأ و مسأله اعتباری از یک امر حقیقی باشد. فرض کنید که یکی از مسائل اعتباری مسأله مثلاً ریاست و مرئوسیت است. یکی از قضایای اعتباری است دیگر. چند نفر جمع می‌شوند و یک نفر را رئیس خودشان قرار می‌دهند، مسئول سازمانی قرار می‌دهند، مسئول خودشان قرار می‌دهند یا فرض کنید که من باب مثال یک مسافرتی می‌روند چند نفر می‌گویند که: آقا! اگر مسائل به مشورت و اینها می‌گذرد اگر قرار شد که اختلافی باشد در نهایت امر رأی، رأی فلانی را و مسأله خاتمه پیدا می‌کند.

این را می‌گویند ریاست و آن را هم می‌گویند مرئوسیت. این یک مسأله اعتباری است. در مسائل اعتباری حقیقت قضیه اصلاً اعتباری است یعنی مردم می‌آیند و یک نفر را فرض کنید که انتخاب می‌کنند به مجلس می‌فرستند. این یک قضیه اعتباری است دیگر، اگر این شخص را انتخاب نکند او هم به مجلس نمی‌رود. البته در زمان سابق چرا، آن رأیها از قبل تعیین شده بود و در زمان همان حکومت سابق و شاه و اینها و مردم در آنجا دیگر یک بازیچه‌ای بیش نبودند دیگر. می‌گفتند که: باید ببینیم از ته صندوق چی درمی‌آید آنهایی که رویش است آنها هیچ ملاک نیست، از آن زیر باید ببینیم قضیه چی می‌شود. این طور می‌گفتند، نمی‌دانم. و اگر انتخاب نکنند شخص انتخاب نمی‌شود انتخاب نمی‌شود. حالا اگر این نماینده علامه بحرالعلوم باشد اگر مردم انتخابش نکنند هیچ انتخاب نمی‌شود باید تو منزلش بنشیند اگر هم یک آدم معروف و معروفه‌ای باشد باز هم اگر مردم انتخابش کنند به نمایندگی می‌رسد. علی‌ای حال مسأله اعتبارات ما این مقدار ارزش دارد که عرض کردم خدمتتان و انتخاب مردم هم بر اساس چیه؟ بینش آنها و بر اساس مدرکات آنهاست. با یک عکس، شب رأی آقا برمی‌گردد به آن انتخاب می‌کند. اینطور نیست؟ این که ما داریم می‌بینیم دیگر، هر کی عکسش بیشتر باشد مردم او را انتخاب می‌کنند و ما باید در اینجا ببینیم واقعاً سطح فکر ما چه

قدر است، میزان ارزش ما چه قدر است؟ چه قدر حقیقت در ما وجود دارد؟ چه قدر واقعیت وجود دارد؟ در این انتخابات شما دیدید دیگر، در این مسائل گذشته، چه قدر مخارج برای این عکس‌هایی که زدند، چه مصارفی برای اینها، اینها مال چیه؟ مال چیه اینها؟ اگر اینها صرف در امور خیریه می‌شد، چه می‌شد؟ صرف در احداث مدارس و بالا بردن سطح دانش و علم و فنّ این مملکت می‌شد واقعاً چه می‌شد؟ ولی تمام اینها کاغذ شد و بعد از کاغذ هم پاره شد و به جوی ریخته شد. این است دیگر، این که دیگر از خودم در نمی‌آورم دیگر خودتان دارید می‌بینید دیگر. این می‌شود چی؟ این می‌شود اعتبار. میلیاردها خرج می‌کند و بعد می‌گویند: آقا انتخاب نشدی. هیچی برو پی کارت. یعنی میلیاردها تومان همه آتش زده شد، آتش زده شد، معنای قضیه این است. باز هم می‌گوئیم حکومت علی. میلیاردها صرف می‌کنیم، بودجه خرج می‌کنیم، چه می‌کنیم، چه می‌کنیم، ولی همه اینها بر اساس اعتبار است، یعنی چه؟ یعنی دل بخواهی است. بر اساس واقعیت نیست، بر اساس اعتبار است، بر اساس ظاهر دلپسند و دلپذیر است، بر اساس جذابیت‌های ظاهری است، بر اساس بوق و کرناست، بر اساس تبلیغات است.

آدم عاقل، دنیا اگر تبلیغات کند از جای خودش تکان نمی‌خورد، دنیا اگر تبلیغات کند، دنیا اگر یک مسأله‌ای را بگوید، تمام این حرف‌ها را می‌گذارد کنار با خودش فکر می‌کند مسأله از چه قرار است. در و دیوار اگر عکس بشود، تمام بی است و چهار ساعت رادیو تلویزیون تبلیغات از یک شخص باشد، بیایند و بروند، محاضرات داشته باشند و کنفرانس داشته باشند و چه: ال می‌کنیم، بل می‌کنیم - که یکی‌اش را هم نمی‌کنند و نکردند - چه می‌کنیم چه...، تمام اینها اگر باشد، این سر جایش و می‌ای است؛ می‌گوید: ما گول این نه تلویزیونتان را می‌خوریم، نه رادیوتان را می‌خوریم، نه عکس روزنامه‌تان را می‌خوریم، نه شایعات... هیچی هیچی. بشناسیم بهش رأی می‌دهیم، شناسیم رأی نمی‌دهیم. این آدم، آدم عاقل است. حالا چند تا عاقل تو این مملکت داریم؟ این عالم عالم اعتبار است. حالا این شخص را انتخاب می‌کنند، فردا همین مردم یا یک فرد دیگر یا یک مقام دیگری می‌آید این را از این ریاست می‌اندازد، قانونی می‌آید این را می‌اندازد، فردی می‌آید اعمال نفوذ می‌کند و این را می‌اندازد، مردم رأیشان را پس می‌گیرند این را دوباره خلعش می‌کنند و امثال و ذلک، این مطالبی که در اینجا هست.

این می‌شود اعتباریه. چرا اعتباریه؟ چون پایدار نیست. امروز یک نحوه است فردا یک نحوه دیگر است، ریشه ندارد. متوجه عرض می‌شوید چی می‌خواهم عرض کنم؟ اعتبار اصل ندارد، ریشه ندارد، پایه ندارد. «هو» است، فقط «هو»، فقط جنجال، فقط شایعات. دلیلی هم این است یک روز می‌آید، یک روز هم می‌رود. این می‌شود اعتبار. اما این مسأله اعتباری که مسأله انتخاب است، مسأله ریاست، حالا شخص آمد رئیس شد، رئیس چیه؟ رئیس می‌آید می‌نشیند بر کرسی آن سازمان، بر کرسی آن چیز، بر صندلی تکیه می‌دهد، حالی به خود می‌گیرد و چه هست و چه هست. به قول مرحوم آقا - رضوان الله علیه - ایشان وقتی که می‌دیدند بعضی‌ها در این ماشینهای کذا نشسته‌اند می‌آیند از جلوی مردم می‌روند می‌فرمودند: **إِلَى جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ**. این آقا وقتی که در این نشسته توی این ماشین می‌رود توی آن جهنم. ظاهرش بنز است، ظاهرش تشکهای نرم

دارد، باطنش چیه؟ قعر جهنم تا آن...؛ چرا؟ اگر راست می گوئید در ماشین را باز کنید یک سؤال از او کنید، ببینید چه طوری جوابتان را می دهد. برو کنار آقا، ماشینها بروند کنار، چرا؟ من می خواهم بروم، تو هم مثل یکی از افراد مردم. شش تا جلو می روند بوق بزنند، چه کنند، آی چپ رو، آی پس رو، که چه؟ یک آدمی می خواهد بیاید رد بشود، یک آدمی که همین غذایی که ما می خوریم او هم می خورد و کارهایی هم که ما می کنیم او هم می کند، همین آدم، این آدمی که مثل ما است می خواهد بیاید رد بشود؛ کنار بروید، فاصله بگیرید.

در زمان سابق این شاهها وقتی که می خواستند بیایند بروند یک عده ای جلو در می شدند: دور باش، کور باش، کر باش، از اینها راه می انداختند، زن سلطان می خواهد بیاید برود مثلاً، چه تحفه ای هم بوده حالا، یا خود سلطان می خواهد برود، دور باشید، کر باشید، کور باشید، چه باشید و چه باشید. مأمون داشت از یکجایی رد می شد با آن کبکبه و اینها بچه ها فرار کردند. امام جواد علیه السلام نه سال ده سال، کوچک بود، همان سر جای خودشان ای استاندند. این تعجب کرد همه رفتند کنار. بعد رفت و دوباره برگشت دوباره بچه ها رفتند کنار و چه کار کردند؛ می آمدند از همین کر باش و کور باش و از این چیزها باش خلاصه دوباره امام علیه السلام همان سر جاییشان.... بعد گفت: که چرا مثل بقیه بچه ها نرفتی؟ حضرت گفت: من کاری نکرده بودم که بترسم بروم از جای خودم. ببینید! من کاری نکردم که بترسم بروم کنار، راه را هم بر تو بسته بودم، نه راه را بر تو بسته بودم و نه کاری کرده بودم که از مال کار خودم هراس داشته باشم، سرجایم ای استادم.

امام جواد علیه السلام می خواهد شیعه اش این جور باشد. التفات کردید؟ این جور عمل کند در ارتباطات خودش. این قسمی عمل کند. امام باقر علیه السلام فرمود: اگر پنج تا مثل هارون مکی داشتم بر علیه اینها قیام می کردم. یعنی امام باقر پنج تا مثل هارون مکی نداشت. می گوید: نه راه را بر تو بسته ام و نه این که کاری انجام داده ام که از عاقبت کارم بترسم بروم کنار و فرار کنم از دست تو، سرجایم ای استاده ام بیا برو. این شیعه باید شیعه امام جواد علیه السلام باشد، این جور باید بود. آن وقت می نشینند در آنجا این جنبه ریاست و جنبه آن استیلاء و استیلاء بر مقدرات یک مملکت و مقدرات اینها دیگر خدا می داند دیگر، خدا می داند. بظاهر بله، نه آقا ما خدمتکاریم، ما برای خدمت آمدیم، ما تشنه چی هستیم و نیستیم و از این کذا و اینها اما اگر قرار باشد که آن پُست گرفته بشود دیگر هیچ چیزی نیست که نگویند به هم دیگر، هیچ چیز، اگر هم نگویند خواستند موقعیت خودشان را حفظ کنند، خواستند خودشان را نگه دارند. این جنبه را می گویند جنبه ریاست، این جنبه ریاست یک امر اعتباری است اما این منشأش یک امر حقیقی است، منشأش، برگشتش به یک امر حقیقی است و آن امر حقیقی - حقیقی اعتباری تازه، حالا عرض می کنم خدمتتان - آن عبارت از این است که انسان بر خودش احساس استیلاء و احساس ریاست می کند.

الآن شما بر وجود خودتان، بر جسم خودتان، بر افکار خودتان این احساس را ندارید؟ این که دیگر دست کسی نیست. الآن دست خودتان را حرکت می دهید، الآن من این لیوان را برمی دارم دوباره می گذارم روی زمین. این که دیگر نه در اختیار شماست و نه در اختیار کس دیگر در اختیار خودم است. این احساس

ریاست بر جسم، بر اعضاء بر افکار، و بر خصوصیات و آثار وجودی انسان، این دیگر امر اعتباری که نیست. یعنی اگر شما اراده بکنید من بردارم اراده نکنید نه این طور نیست. مگر در بعضی از حالات به خصوص. این برگشتش به یک امر چی است؟ به یک امر حقیقی. من فقط یک مثال زدم حالا دیگر این راجع به ملک هم همین حرف مطرح است. این که عرض کردم این یک امر حقیقی نیست جهتش را إن شاء الله ذکر می کنیم که چرا باز هم این اعتباری است. اما علی ای حال این احساس ابتدا در انسان هست که اختیار تصرف در اعضاء و تصرف در افکار و شؤونات، این دیگر اعطای از جانب کسی دیگر نشده حتی اگر انسان در بیابان هم باشد اصلاً انسانی هم وجود نداشته باشد، این احساس در وجود او هست این یک احساس احساسی حقیقی است. این منشأ می شود برای این که سایر مسائل اعتباریه در این عالم بوجود بیاید و این مسائل اعتباری در این دنیا ترتیب اثر بدهند و بنای اجتماع بر همین مسائل اعتباری باشد.

یک مثال دیگر می زنم این دیگر مسأله را بهتر روشن کند. ببینید! یکی از مسائل اعتباری در ما مسأله ازدواج است. ازدواج یک قضیه اعتباری است، چرا اعتباری است؟ به خاطر این که مسأله ازدواج عبارت است از ارتباط بین مرد و زن به واسطه اجرای صیغه عقد که آن هم از ناحیه شارع محلل شده، چه در دین اسلام یا در سایر ادیان. یک عقدی را می خوانند و یک تعلقی بین دو نفر به وجود می آید تعلقی که قبلاً نبوده و الآن آن تعلق وجود دارد و این اختصاص فقط به دین اسلام هم ندارد حتی مثلاً الآن در کلیساها وقتی که آن کشیش دو نفر را زن قرار می دهد و شوهر قرار می دهد برای هم دست آنها را می گیرد در دست این می گذارد و بعد می گوید: من شما را بر طبق آئین مسیح زن و شوهر قرار دادم و آنها بعد از این احساسی جدیدی در آنها بوجود می آید. التفات کردید! که آن احساس، احساس قبل نبوده که این مسأله را بهش مسأله زوجیت می گویند. حتی اگر فرض کنید که چند سال هم یک مرد و زنی به طریق نامشروع فرض کنید که با هم باشند این احساس را ندارند که بعد از اجرای صیغه عقد در آنها پیدا می شود. آن احساس، احساس جدیدی است که به این احساس ما می گوئیم زوجیت و همسری. یعنی آن احساس خاص، یعنی یک حالت تعلق و یک حالت ربط بین دو نفس، ربط بین دو شخص حالا ولو این که فرض کنید به مجرد اجرای صیغه عقد اینها از هم دیگر جدا هم بشوند. یکی در یک شهر زندگی کند آن هم در یک شهر دیگر زندگی کند در آن طرف دنیا، باز این احساس در بین خود آنها وجود دارد، باز این خود را زن او می داند و او خود را مرد و همسر برای این می داند. اما این مسأله یک مسأله اعتباری است چرا مسأله اعتباری است؟ چون هیچ گونه پیوندی بین این دو تا نبوده؛ این از این طرف دنیا آمده آن هم از این طرف دنیا آمده اتفاقاً فرض کنید که در یک جایی بوده اند با هم آشنا می شوند و بعد هم می گویند: خیلی خب حالا که آشنا شدیم پس ادامه بدهیم؟ می گویند بسیار خب ادامه هم بدهیم. این می شوند زن و شوهر دیگر.

اما سؤال من در اینجا است آیا شما نسبت به فرزندان هم همین احساس را دارید؟ یا مادر نسبت به فرزندش هم این احساس را دارد؟ نه، آن دیگر اعتباری نیست، چرا اعتباری نیست؟ تا به حال هیچ وقت شده پدری احساس بکند که با فرزندش بیگانه است و هیچ گونه ارتباطی دیگر بین آنها وجود ندارد؟ امکان ندارد،

بله، ممکن است به واسطه بعضی از مسائلی نقاری پیش بیاید، کدورتی پیش بیاید، احساسی بین او پیدا بشود که او موجب جدایی موقت باشد ولی آن فرزندی و پسر بودن و بنوّت هیچ وقت نمی‌تواند از خودش سلب کند، همیشه در ذهنش هست. می‌گوید: فرزند من است ولی من دیگر نگاهش نمی‌کنم؛ ممکن است. من پسر را دیگر اعتنایی به او نمی‌کنم، دیگر نگاه نمی‌کنم یا مادری بگویم: من دیگر این فرض کنید که فرزند را دیگر اعتنا نمی‌کنم یا فرض کنید که پسر بگویم من دیگر اصلاً به این پدر دیگر یا به این مادر دیگر اصلاً توجه نمی‌کنم و امثال ذلک ولی همیشه در ذهن خود، خود را بالآخره پسر این می‌داند ولو حالا به حسب ظاهر ارتباط نداشته باشند، یا خود را مادر این میدانند ولو به حسب ظاهر ارتباط نداشته باشند.

چرا مسأله اینطور است؟ و قبلی این طور نبود؟ چون قبلی اعتباری بود ولی این اعتباری نیست، این وجودش از او آمده نمی‌تواند دیگر از خودش جدا کند. فرزند وجودش از پدر است، فرزند وجودش از مادر است، نه فرزند می‌تواند این ارتباط را تا ابد الابد از خود دفع کند حتّی در مخیله‌اش هم نمی‌آید، بله، ممکن است بگوید: من دیگر تا آخر عمر با این ملاقات نمی‌کنم، ارتباط ندارم، ولی بالآخره خود را پسر این می‌داند. اما اگر آمدند و بین مرد و زن آمد طلاق انجام شد، در ابتدای قضیه ممکن است یک نوع هنوز تعلّقی وجود داشته باشد. اما اگر یک دو سه سالی از این قضیه گذشت و مرد رفت زن گرفت و زن هم رفت شوهر کرد آیا همان علقه‌ای که مرد با فرزندش دارد با این زن دارد؟ نه دیگر تمام شد رفت دیگر، هیچ الآن انگار نه انگار از اوّل چیزی وجود نداشته هیچ چیزی وجود نداشته. این می‌شود چی؟ می‌شود امر اعتباری. البتّه راجع به این قضیه هم مسأله را ما به اجمال گذرانیم اما آنچه که در اسلام است و حقیقت زوجیت بر آن اساس است بالاتر از این است مرد باید خود را از زن و زن خود را از مرد بداند و اصلاً غیر از این چیزی را فکر نکند و باید اصلاً تمام... به خصوص در مورد زن - دستور اسلام این است که آنچه که در ذهن او می‌گذرد فقط اطاعت از مرد باشد و این یک نوع پیوستگی که به هیچ وجه آن پیوستگی قابل برای انفساخ نباشد مگر این که حالا تقدیر و مشیت خدا چیز دیگری اقتضا کند.

حالا این مسائل مربوط به ازدواج و اینهاست آن مسأله اوّل می‌شود مسأله حقیقی، مسأله دوم می‌شود مسأله اعتباری. اعتبار این است که یک روز باشد یک روز نباشد. امروز به این نحو است فردا به نحو دیگری. اما در مسائل حقیقی دیگر امروز و فردا ندارد به یک منوال همیشه هست. یکی از آن مسائل اعتباری جنبه ملکیت است. الآن من فرض بکنید که مالک این عبا هستم آیا این ملکیت اعتباری است یا حقیقی است؟ همه ما می‌گوئیم حقیقی است دیگر بالآخره ما مالک این عبا هستیم و کسی هم حقّ تصرّف و اینها ندارد. منظور من از مسأله اعتباری نه این که بی‌ارزش بودن آن است. در اجتماع بسیاری از مسائل اجتماعی بلکه نود و چند درصدش بر مسائل اعتباری اصلاً می‌گردد و اجتماع به این مسائل اعتباری ارزش می‌دهد، اسلام ارزش می‌دهد برای این که اجتماع بگردد. اگر قرار باشد فرض بکنید که مسائل اعتباری را انسان لغو و بیهوده و غیر منشأ اثر بداند آن وقت در اجتماع سنگ روی سنگ بند نمی‌شود، اصلاً چیزی دیگر قابل... هر کی دیگر تجاوز می‌کند به حقوق دیگری، به نوامیس دیگری، به اعراض دیگری و اصلاً قانون برای همین وضع شده که امنیت اجتماع

محفوظ بماند تا بتواند رشد اجتماعی در سایه این امنیت رشد اجتماعی و رشد فردی و اگر ما مسائل اعتباری را کنار بگذاریم اصلاً کیان انسان همه بر باد می‌رود، زندگی انسان از بین می‌رود و تمدن انسانی به نابودی این منتهی خواهد شد. منظور ارزش داشتن این مسأله نیست بلکه منظور اصل حقیقت خود قضیه اعتبار و عدم اعتبار است.

ببینید! من الآن فرض کنید که نسبت به این عبا احساس مالکیت می‌کنم. آیا این مالکیت یک امر اعتباری است یا امر حقیقی است؟ من واقعاً مالک این عبا هستم و این یک تعلقی دارد به من که آن تعلقی هیچ وقت از بین نمی‌رود. نه، فردا ممکن است این عبا را به کسی ببخشم، یا این که فردا ممکن است کسی این عبا را برد عرض کردم خدمتتان جلسه گذشته، یا این که ممکن است فرض کنید که اصلاً بین ما و بین این عبا فاصله بیفتد ما به رحمت خدا برویم و این هم دیگر جزو اموال عمومی. این مسأله چی است؟ اینها مسأله، مسأله اعتباری است. ما خیال می‌کنیم این قضایا حقیقی است. ما خیال می‌کنیم که نسبت به آن چه را که برای ما خداوند قرار داده ما نسبت به او استقلال داریم، هر کاری که بخواهیم انجام می‌دهیم، ما خیال می‌کنیم نسبت به افرادی که در زیر دست داریم اختیار تام داریم و هر امر و نهی می‌توانیم بکنیم، ما خیال می‌کنیم که به هر کیفیت ما می‌توانیم.

نمی‌دانم این مطلب را عرض کردم خدمتتان یا نه؟ یک روز در خدمت مرحوم آقای حدّاد - رضوان الله علیه - بودیم، بله، در خدمت ایشان بودم و شخص دیگری هم بود راجع به کیفیت سلوک با بچه‌ها داشتند آقای حدّاد با آن مخدره صحبت می‌کردند که انسان نباید آنها را اذیت کند، نباید اضافه بر آنها تنبیه کند، تنبیه جا دارد، هر چیزی جای خود دارد، انسان باید با آنها مماشات کند با آنها راه بیاید و مخصوصاً که اگر فرض کنید که اولاد انسان سید باشد آن موقعیتش دقیق‌تر است و حسّاس‌تر است راجع به اینها داشتند به آن مخدره داشتند مطالبی می‌فرمودند. بعد فرمودند: یک روز مرحوم قاضی - رضوان الله علیه - ایشان آمده بودند کربلا و ما در خدمت ایشان داشتیم حرکت می‌کردیم پیاده می‌رفتیم تا رسیدیم به اتفاق به در منزل در این موقع آن دختر خردسال ما که - ایشان بحمد الله الآن حیات دارند - می‌فرمودند: که این دنبال ما راه افتاد و این دامن ما را گرفت، لباس ما را گرفت، لباس بلند می‌پوشیدند از این لباس عربی می‌پوشیدند و ول هم نمی‌کرد هی گریه می‌کرد که ما این را با خودمان ببریم. در این موقع من عصبانی شدم از این اصرار و سماجتی که دارد این دختر بچه می‌کند گفتم که: - یک عبارتی را به اصطلاح به کار بردند حالا... - گفتند که به آقای قاضی: آقا اجازه بدهید من این را بیندازم توی خانه مثلاً حالا یک عبارتی، خلاصه، ایشان می‌فرمودند: تا من این عبارت را گفتم مرحوم قاضی ای استاد و رگهای گردنش متورّم شد و رو کرد به من با یک غضب شدید، یک غضب شدید، گفت: به چه حقّی تو به اولاد رسول یک همچین جسارتی کردی، یک همچین نسبتی ور داشتی دادی، به چه حقّی یک همچین - البته حالا منظور ایشان نه این که چیز باشد، بالآخره بچه بوده حالا تعبیر آوردند، فرقی نمی‌کند از این نقطه نظر بین سید و بین غیر سید فرق نمی‌کند. بچه، بچه معصوم است دیگر - به چه حقّی این کار را کردی؟ برای چه این کار را کردی؟ به چه اجازه‌ای تو دخالت کردی در ملک خدا و در تصرف خدا یک

همچنین چیزی انجام دادی؟ ایشان می‌فرمودند: خیلی ایشان عصبانی شد و با ما صحبت نکرد تا یک به اصطلاح مدّتی و بعد دیگر ما عذرخواهی کردیم که آقا ببخشید ما بد کردیم و اینها ایشان کم کم آرام شد.

ببینید! این روش، روش بزرگان است، این روش، روش اولیاء خداست، اینها متملّق نیستند اینها نمی‌آیند برای خود نمایی این مطالب را بگویند. مرحوم قاضی - رضوان الله علیه - در اینجا دارد شاگردش را دارد ادب می‌کند، شاگردش را دارد تربیت می‌کند؛ می‌گوید: تو خیلی بخواهی ادّعا بکنی تو خودت حرف بزنی به بقیّه چکار داری؟ حالا چون دختر تُست تو هر حرفی می‌توانی بهش بزنی؟ حالا چون این فرزند تست تو هر نسبتی را می‌توانی به او بدهی؟ ما باید مواظب باشیم به فرزندانمان جوری برخورد نکنیم که تعدّی در ملک خدا به وجود بیاید. مسأله تربیت یک مسأله دیگری است. اما انسان پا را از گلیم خود بیرون بگذارد خدا جلوی انسان را می‌گیرد و انسان را مورد عتاب و خطاب قرار می‌دهد. راجع به این فقره که ما فقط امروز شروع کردیم راجع به این مسأله مطالب زیاد است و ان شاء الله به جلسات بعد اگر خداوند توفیق داد موکول می‌کنیم.

ایّام رجب نزدیک است و همان طوری که دأب و دیدن مرحوم آقا - رضوان الله علیه - بود قبل از ماه رجب ایشان یک مطالبی را می‌فرمودند. دوستانشان را جمع می‌کردند و راجع به اهتمام ماه رجب ایشان مطالبی را می‌فرمودند. آن چه را که من بدون توجّه به روایات و احادیثی که در فضیلت ماه رجب آمده است از تجربیات شخصی خودم با مرحوم آقا - رضوان الله علیه - و سایر بزرگان به یاد دارم این است که در تمام ایّام سال به این ماه رجب از همه شهرها و ماهها اهتمام بیشتری داشتند ایشان. حتّی از ماه رمضان هم اهتمام این بزرگان به ماه رجب بیشتر بود و عبارت ایشان این بود که ماه رمضان برای عامّه مردم انفع است و نفع بیشتری دارد ولی ماه رجب برای خصوص سالکان الی الله این نفعش از ماه رمضان بیشتر است و تأثیراتی که در ماه رجب بر نفس وارد می‌شود آن تأثیرات تأثیرات عمیق تری است، تأثیرات زیر بنایی تری است از آن چه که در سایر ایّام الله که شعبان و رمضان و یا فرض بکنید که در آن ذی‌القعدة به خصوص دهه اول ذی‌الحجه که بسیار آن جلوات و جذبات خاصی دارد در آن عشر اول ذال‌حجه، این ماه رجب از همه آنها مهمتر است و خود ایشان هم در ماه رجب یک تغییراتی داشتند، ایشان به طور کلی در زندگیشان، در اعمال شخصی خودشان و توصیه به مراقبت بیشتری می‌کردند به رفقاییشان و به دوستان و می‌فرمودند: ماه رجب ماه الهی است، در ماه خدا غیر خدا را نباید انسان داخل کند، مراقبه‌اش را در این ماه باید بیشتر کند، کلامش را در این ماه باید منضبط‌تر قرار بدهد، هر حرفی را نزند، هر مطلبی را نگوید، حتّی مسائل عادی، حرفهای عادی، اینها در این ماه مضرند. هر چه در این ماه حالت سکوت و حالت سکون و آرامش بیشتر باشد واردات بیشتر خواهد شد و هر چه نه، حالت تشویش و اضطراب، ملائکه در جایی که تشویش و اضطراب است نمی‌آیند، ملائکه در جای سکون و آرامش می‌آیند، ملائکه در جایی که دائماً محلّ جولان فکر و تخیلات و خیالات... این آن را گفت، آن آن را گفت، این به من این حرف را زد، چرا آن نسبت به من این فکر را کرد؟ من این جوابش را بدهم، با این اینجور صحبت کنم اینها به درد ماه رجب نمی‌خورد. اگر شخصی با این تصوّرات و تخیلات داخل در ماه رجب بشود

نصیبی نخواهد داشت. پس شرط اولی را که مرحوم آقا ذکر می فرمودند این است که انسان قلب خود را از هر چه که تا به حال با او بوده پاک کند و بدون این فایده ندارد، هیچ فایده‌ای ندارد. هر چه ذکر بگوید فایده ندارد، هر چه توجه کند فایده ندارد، چرا؟ چون این توجه و ذکر توجه صوری است، توجه عمقی نیست، عمق خراب است، عمق در او تشویش است، عمق در او هوا و هوس است، عمق در او تکثرات است، عمق در او توغل در کثرات است، فایده ندارد، فقط از یک صورت ظهور پیدا می کند و به همان صورت هم ختم می شود. پس بنابراین اولین کاری که سالک باید انجام بدهد این است که تصور کند در ماه رجب متولد شده. بچه‌ای که تازه از مادر متولد می شود دشمن دارد؟ هنوز کاری نکرده توی این دنیا، دشمن ندارد. آیا بچه‌ای که از مادر متولد می شود کسی راجع بهش حرف زده؟ کسی غیبتش را کرده؟ کسی فرض کنید که...؟ نه، تازه هنوز متولد شده و نه دوستی پیدا کرده، نه دشمنی پیدا کرده، نه کسی را زده، نه به کسی بی احترامی کرده، نه شخصی نسبت به او بی احترامی کرده، هیچی هیچ گونه ارتباطی نداشته که دیگر. انسان باید تصور کند که در ماه رجب متولد شده و همچون بچه که در قلب و در نفس او هیچ چیزی وجود ندارد. بچه هیچی نمی فهمد فقط گرسنه‌اش بشود صدایش در بیاید برای شیر خوردن همین، و الا هیچی نمی فهمد حتی مادرش را هم نمی فهمد دیگر. البته یک احساس خاصی دارد اما.... دیگر نه کینه‌ای در بچه است، نه بغضی در بچه هست، نه حسدی در بچه، نه حسابی هیچی نیست، فلذا مرحوم آقا تعبیر می کردند بچه تا چند ماه اصلاً فانیست، یعنی هیچ نوع تعلق به کثرت در او نیست. اگر می خواهید نگاه به فنا کنید که در فنا چه خبر است. نگاه به بچه شیرخوار کنید. کینه دارد؟ ابداء، نسبت به کی کینه دارد؟ حسد دارد؟ ابداء، بغض دارد نسبت به کسی؟ ابداء، هر وقت گشنه‌اش بود گریه می کند، فقط همین. آدم فانی مگر غیر از این چیز دیگر است؟ نه در وجود او حقد است، نه حسد است، نه تعلق به دنیا است، نه تعلق به ماده است، نه تعلق به کثرات است، نه این را بگیرد، نه آن را بگیرد، نه نفعی...

الآن فرض کنید که به یک بچه بگویند: آقا! زلزله شد در فلان جا خراب شد؛ اصلاً نمی فهمد می گوید: بابا من گرسنه است شیرم را بدهید بخورم بخوابم. این چیه؟ می گویند: آقا فلان کس نماینده شد، فلان کس چیز شد. می گوید: آقا شیر من را بدهید بخورم، اینها مال خودتان، مبارک خودتان باشد. فقط نیازش در ارتباط با مبدأ محفوظ است و بقیه هیچ. آدم فانی فقط تعلقش با مبدأ است و دیگر هیچ در نفس او نیست. منتهی فرق بین بچه و بین فانی این است که بچه وقتی که برمی گردد تازه برمی گردد توی کثرات یکی یکی می آید سراغش، یکی یکی تعلقات، فانی وقتی که بقا پیدا می کند دیگر همه را از دست داده. این فرق بین این دو و باید ما برگردیم به همان جا، به همان جایی که آمدیم.

ماه رجب ماه فناء فی الله است، ماه خداست، شهر الله است. پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: **الرَّجَبُ شَهْرُ اللَّهِ وَ شَعْبَانُ شَهْرِي وَ رَمَضَانُ شَهْرُ أُمَّتِي**. رجب ماه خداست، شعبان ماه من است که منظور ولایت است و رمضان ماه امت من است، ماه عموم امت من است. یعنی یک ارتباط خاصی بین نفوس و بین پروردگار در ماه رمضان هست که ماه امت است. ولی رجب شهر الله است، رجب، ماه، ماه خداست. اینکه

دارد رجب ماه خداست یعنی یک حالت خاصی در ماه رجب برقرار است که از آن حالت خاص، اهل الله فقط استفاده می‌کنند، نه هر کس دیگر. استفاده‌های دیگران ضعیف است. اهل الله هستند که این ماه را می‌توانند درک کنند. یعنی جاذبه‌های مقام ربوبی و توحیدی و بارقه‌های توحیدی که سالک را زیر و رو می‌کند و تعلق سالک را از همه چیز قطع می‌کند و او را فقط متوجه به حقیقت توحید می‌کند و از همه آن تزئیلات و فروعات و رشته‌ها و تعلقات و ارتباطات می‌برد، آن در ماه رجب است. حتی ماه رمضان هم این کار را انجام نمی‌دهد.

ماه رمضان ماه رحمت است، ماه برکت است، ماه انبساط است، ماه غفران است، خدا می‌بخشد همه را. آن عمل زیر بنایی مال ماه رجب است. به درد سالک بخشیدن گناه نمی‌خورد، بخشیدن گناه این یک چیزی است که ما اول چیزی است که انتظارش را داریم از ائمه و از شفعاء و بیایند شفاعت بکنند اینها. آنچه که به درد سالک می‌خورد حالت انبساط و اینها نیست، آنچه که به درد سالک می‌خورد حالت بهجت نیست، نه این که اینها بد است، اینها خیلی خوب است گیر کسی هم نمی‌آید، خیال نکنید ولی آنچه که بدرد آن سالک واقعی که رندی که همه چیز را می‌خواهد در راه خدا ببازد و از همه چیز بگذرد و ژولیده و سر و پا برهنه فقط در حریم او بیاید دیگر در آنجا بخشش گناه و انبساط و بهجت و اینها نیست آن یک آتشی را می‌خواهد که بزند به وجودش و او را خاکستر کند این بدرد سالک می‌خورد و این در ماه رجب است.

لذا می‌گویند رجب شهر الله است برای این که انسان آماده بشود برای ماه رجب اول چیزی را که مرحوم آقا دستور می‌دادند این اشتداد مراقبه بود. سالک باید مراقبه‌اش را زیاد کند، سکوتش را زیاد کند، ارتباطش را با افراد به حداقل مراده و معاشرت برساند، با هر کسی صحبت نکند، نفوسی که گناه کار هستند در ارتباط با انسان اثر می‌گذارند، هر کدام یک اثری می‌گذارند خواهی نخواهی. رفتن هر جا و دیدن هر کس این برای انسان صحیح نیست. به عکس، زیارت مرضی، عیادت مرضی، رسیدگی به امور بیماران این سرعت می‌بخشد به حال انسان؛ صله رحم سرعت می‌بخشد؛ اگر بین دو نفر تقاری است انسان آن تقار را برطرف کند این اثر بسیار عجیبی دارد، بسیار اثر عجیبی دارد. بارها می‌فرمودند ایشان اگر شخصی اصلاح ذات البین را بکند، ممکن است بعضی از درهائی که به روی او بسته شده به واسطه این باز بشود، خیلی اثر عجیبی دارد، اصلاح ذات البین. اصلاح ذات البین یعنی انسان شیطان را از بین دو نفر بیرون کند و خدا را بیاورد جایش دیگر، این معنا معنای اصلاح ذات البین. خیلی ایشان تأکید داشتند روی این مسأله، مسأله مراقبه به اصطلاح در ماه رجب. و روایاتی که در این زمینه هست روایات زیاد است.

در اینجا یکی دو تا روایت را من عرض می‌کنم خدمت دوستان که از پیغمبر اکرم روایت شده که می‌فرماید: «أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى نَصَبَ فِي السَّمَاءِ السَّابِعَةِ مَلَكًا يَقَالُ لَهُ الدَّاعِي» خداوند متعال در آسمان هفتم - این آسمان هفتم یک مسأله عجیبی است، نمی‌فرماید در آسمان اول یا دوم یا سوم یا چهارم، می‌فرماید در آسمان هفتم که آن مقام تجلیات ذاتی است - این در آنجا یک ملکی را خداوند در آنجا قرار داده است که به او می‌گویند داعی یعنی کسی که می‌خواند، افراد را می‌خواند، صدا می‌زند «فَإِذَا دَخَلَ شَهْرُ رَجَبٍ يُنَادِي ذَلِكَ الْمَلِكُ كُلَّ لَيْلَةٍ مِنْهُ إِلَى الصَّبَاحِ» وقتی که ماه رجب داخل می‌شود این ملک هر شب تا صبح صدایش بلند است»

طوبی لِذَاکِرین، طوبی لِطَائِعین «خوشا به حال آن کسی که در حال ذکر است، خوشا به حال آن کسانی که در حال اطاعتند» يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى - اینها را آن ملک دارد می گوید، ها این اختصاص به ماه رجب دارد - أَنَا جَلِیسُ مَنْ جَالَسَنِ «من همنشین کسی هستم که او بیاید و خود را با من همنشین کند» وَ مُطِيعُ مَنْ أَطَاعَنِ «من اطاعت کسی را می کنم که او اطاعت مرا بکند» ببینید! خدا دارد می گوید من اطاعت می کنم وَ غَافِرٌ مَنِ اسْتَغْفَرَنِي «و می بخشم کسی که از من طلب بخشش کند» الشَّهْرُ شَهْرِي «این ماه، ماه من است» وَ الْعَبْدُ عَبْدِي «این بندگان همه بندگان من هستند» وَ الرَّحْمَةُ رَحْمَتِي «رحمت هم اختصاص به من دارد» فَمَنْ دَعَانِي فِي هَذَا الشَّهْرِ أَجَبْتُهُ «کسی که بخواند مرا در این شهر او را اجابت می کنم» وَ مَنْ سَأَلَنِي أَعْطَيْتُهُ «کسی که از من بخواهد به او می دهم» وَ مَنْ اسْتَهْدَانِي هَدَيْتُهُ به این عبارت خیلی توجّه کنید «کسی که در این ماه از من طلب هدایت کند من او را هدایتش می کنم» یعنی تمام جملاتی که در اینجا هست یک طرف این یک فقره در اینجا یک طرف. ما در این ماه باید از خدا بخواهیم که خدا ما را هدایت کند، هدایت کردن یعنی موانع را از جلوی راه برداشتن، راه خود را مستقیم کردن و از خطرات حفظ کردن. وَ جَعَلْتُ هَذَا الشَّهْرَ حَبْلًا بَيْنِي وَ بَيْنَ عِبَادِي «من این ماه را ریسمان بین خودم و بین بندگانم قرار دادم» فَمَنِ اعْتَصَمَ بِي وَصَلَ إِلَيَّ «هر کسی که به این ریسمان چنگ بزند به من می رسد» این یک روایتی که در اینجا هست. روایت دیگری دوباره از پیغمبر اکرم در اینجا نقل می فرمایند که: تمام ملائکه در شب اول رجب تمام ملائکه آسمان و زمین، همه در خانه کعبه جمع می شوند در آن شب و در آنجا مشغول طواف می شوند. لذا مکّه و عمره رجبیه ثواب حج را دارد و بسیار مؤکّد است همانطوری که مرحوم آقا در روح مجردشان فرمودند زیارت علی بن موسی الرضا علیهما السلام ثواب حج را دارد در ماه رجب و حتّی طبق آن روایاتی که نسبت به زیارت امام رضا علیه السلام آمده خیلی روایات عجیب است. ما حتّی راجع به سیدالشهداء هم عجیب است که یک همچنین روایاتی نداریم یعنی با این خصوصّیاتی که مثلاً سیدالشهداء دارد روایات اکیده ای که همه ائمّه هم توصیه داشتند بر زیارت امام حسین علیه السلام ولی عجیب این است که روایت زیارت علی بن موسی الرضا یک چیز دیگر است، بخصوص در ماه رجب و توفیق الهی نصیب هر کسی شده است که بتواند امام رضا علیه السلام را در این ماه زیارت کند و از آن حضرت خلاصه بخواهد، ول نکند، بیاید یک زیارتی بکند و بگوید: خداحافظ شما و...، نه، برود بچسبد و بگوید باید بدهی و تا ندهی ما نمی رویم از اینجا، امام رضا هم به خاطر این که خودش را راحت کند می گوید: خیلی خوب می دهیم، راحت می اندازیم.

قضیه ای من یادم آمد. یک شخصی رفته بود - واقعاً انسان باید از این گونه مسائل عبرت بگیرد - رفته بود خدمت علی بن موسی الرضا آن هم در آخر عمرش. این قضیه را من از آن شخص بود در وقتی به یاد دارم که با عصا به زور در خیابان راه می رفت این شخص، این با عصا راه می رفت و به زور قدش خمیده و خلاصه پاش لب... یعنی واقعاً از آن افرادی بود که مصداق پاش لب گور بود، مصداق اینها بود و این رفته بود خدمت علی بن موسی الرضا در یک همچنین وضعی و از حضرت کیمیا می خواست. اگر برای خودت می خواهی که

خودت داری می میری، اگر برای دیگران می خواهی و دیگران هم خدایی دارند و رفته بود کیمیا می خواست. و بعد با یک عبارت غلاظ و شداد که ای علی بن موسی الرضا! تو را به جان مادرت فاطمه زهرا قسم می دهم که باید به من کیمیا بدهی، طلا بدهی، چه بدهی، کیمیا یعنی طلا دیگر، همین طلا، طلا بدهی. بعد حضرت به خواب یک شخصی آمده بود و گفته بود: بابا برو ما را از دست این نجات بده، به او بگو تو چهار ماه دیگر میمیری، چی از ما کیمیای می خواهی؟ آن شخص هم رفته بود و اتفاقاً توی خیابان باهاش برخورد کرده بود و گفته بود تو از امام رضا کیمیا می خواهی؟ این خیلی خوشحال شده بود گفت: حتماً می خواهد به من بدهد، چون کسی اطلاع نداشت دیگر. گفت: بابا حضرت دیشب به خواب من آمد گفت: بیا من را از دست این نجات بده، این ما را به مادرمان قسم می دهد، فلان می کند، چی می کند، چهار ماه دیگر تو می میری. چهار ماه دیگر هم مُرد. حضرت خواستند متنبه اش کنند.

حالا شما ببینید این امام رضا علیه السلامی که نشسته دم یک دریایی که این دریا انتها ندارد اقیانوس کبیر چیه؟ اقیانوس کبیر قطره ای است از آن دریا، واقعاً قطره است، حیف قطره. واقعاً اصلاً نمی شود اسم گذاشت. آن وقت این امام رضا با این دریا نشسته می گوید: هر چه بخواهید من می دهم آن وقت ما بلند بشویم برویم چه داعی هایی داشته باشیم، چه خواستهایی داشته باشیم، چه طلبهایی داشته باشیم. خجالت ندارد؟ فلهاذا خودشان گفته اند: خودشان گفته اند که ما می دهیم حالا که گفتند باید پایش هم وای استند، ما هم می رویم و خلاصه به امام رضا علیه السلام عرض می کنیم که شما به آن استکبار و انایت ما نگاه نکن، شما به آن بزرگواری و کرامت و عنایت بی کران و لطف بی کران و رحمت بی کرانی که خداوند برای شما قرار داده شما با او ما برخورد کن. امیرالمؤمنین علیه السلام می فرماید: اَللّٰهُمَّ وَ اَخِذْنَا بِعَفْوِكَ وَ لَا تُؤَاخِذْنَا بِعَدْلِكَ. «خدایا با عفو تو با ما برخورد کن و با عدلت برخورد نکن.»

این ملائکه می آیند در کعبه و به دور کعبه طواف می کنند و خداوند به اینها خطاب می کند که: ای ملائکه من! از من بخواهید که هر چه می خواهید به شما عطا می کنم. ملائکه، اینها آدم های با مروّتی هستند. می گویند: در سالک، سالک باید رفیق باشد، با معرفت باشد، تنها تنها نخورد، خلاصه به یاد رفقاییش هم باشد. این ملائکه اینها همه از سُلّاک حسابی هستند، برای خودشان دعا نمی کنند می گویند: خدایا! خواست ما از تو اینست که به افرادی که در این ماه روزه می گیرند و عبادت تو را می کنند حاجات آنها را بدهی. این خواست ملائکه است در شب اوّل ماه رجب. خداوند می فرماید که: من حاجت شما را برآورده کردم. این دیگر شمه ای از آنچه که در این ماه بود ما عرض کردیم. روایت از پیغمبر اکرم است و عرض کنم که البته آنها هم بی حساب نمی گویند، که چون می دانند که به حساب خودشان هم نوشته می شود این هم در ضمن هم.... دنیا آقا! دنیای معامله است، دنیای معاملات است، آنها به خدا می گویند: خدایا! آنها را درست کن، آنها درست کنند ما را درست می کنند. خلاصه علی ای حال اما بالآخره. فلهاذا مرحوم حاج میرزا جواد آقای ملکی تبریزی اَعْلَى الله مَقَامَه در این کتاب شریف المراقبات ایشان می فرمایند که: رعایت ادب و شکر نسبت به ملائکه این است که انسان در ماههای رجب بر ملائکه درود بفرستد حالا که آنها دارند برای ما دارند خلاصه پیش سلطان استدعاء

می کنند و حاجات را پیش سلطان انسان هم یک تشکری از آنها باید داشته باشد. این ماه ماه رجب است. روزه در ماه رجب بسیار مؤکد است و مرحوم آقا تمام ماه رجب را یا اکثرش را روزه می گرفتند در آن وقتی که حالشان مساعد بود. اذکار ماه رجب بسیار اذکار، اذکار مهمی است و به دوستانشان تذکر می دادند که از دعاهایی که در ماه رجب است بخصوص دعایی که از ناحیه حضرت آمده: **اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْئَلُكَ بِجَمِیعِ مَا یَدْعُوْکَ بِهٖ وَّلَاةُ اَمْرِکَ الْمَأْمُوْنُوْنَ عَلٰی سِرِّکَ** این دعا در هر روز در ماه رجب خوانده بشود و بهترین وقتش هم بین نماز ظهر و عصر است که این بشود یا بین الطلوعین هم آن هم خوب است، و سایر از ادعیه که در ماه رجب هست مرحوم صاحب مفاتیح ایشان ذکر فرمودند، انسان از آنها غفلت نکند و حتی اگر هر روز مؤفق نمی شود برای روزه یک ذکر هست که آن را صد بار بگوید و به جای روزه، کسانی که معذور هستند خداوند از آنها قبول می کند. **سُبْحَانَ الْاِلهِ الْجَلِیلِ سُبْحَانَ مَنْ لَا یَنْبَغِی السَّبِیْحُ اِلَّا لَهُ سُبْحَانَ الْاَعَزِّ الْاَکْرَمِ سُبْحَانَ مَنْ لِّسَ الْعِزِّ وَ هُوَ لَهُ اَهْلٌ** این بجای روزه حساب می شود.

مطلب دیگری را که مرحوم آقا ذکر می فرمودند راجع به اعمال شب اول جمعه ماه رجب است اولین شب جمعه ماه رجب که به او لیلۃ الرغائب می گویند. رغائب جمع رغیبه به معنای آن پادشاهای بسیار ارجمند و سَمین و گران سنگ. شبی است که بسیار مهم است و همه اساتید تأکید داشتند بر این که شاگردانشان این اعمال امشب را همان شب لیلۃ الرغائب را آنها بجا بیاورند بین نماز مغرب و عشاء است و در مفاتیح هم هست که عرض کردم و خودشان هم این را می خواندند.

البته یک اختلافی هست در این که چون پیغمبر اکرم فرمودند که: کسی که ماه رجب بر او وارد بشود در حالی که او پنج شنبه را روزه گرفته باشد و این اعمال را در شب جمعه بخواند کذا و کذا مسائلی که هست. سابق، من این طوری که به ذهنم می آید یک وقتی نظر مرحوم آقا - خیلی وقت پیش البته در دوران طفولیت بود - این بود که اگر شب اول ماه رجب مصادف شد با شب جمعه می بایست شب جمعه را، شب جمعه دوم را شب لیلۃ الرغائب انسان قرار بدهد به جهت این که از روایات این طور برمی آید که پنج شنبه خود همان ماه را روزه بگیرد. پس بنابراین پنج شنبه همانطوری که امسال ظاهراً اگر ماه دیده بشود پنج شنبه آخر جمادی قرار می گیرد و باید پنج شنبه دوم باشد و خودشان یک وقتی، خیلی وقت پیش البته این قضایا مال سی سال پیش است که یا حدود بیست و پنج، شش سال پیش یادم است که همان شب جمعه دوم را ایشان شب لیلۃ الرغائب قرار می دادند ولی بعدها من دیدم ایشان تغییر نظر دادند و همان شب اول را در صورت مصادف با شب اول رجب اولین جمعه را آن را لیلۃ الرغائب می فرمودند و آن چه را که خود من هم استنباط می کنم از خصوصیات روایات و اینها این است که روایت در مقام اُغلبیت و غلبه اکثریت آمده یعنی وقتی که می فرماید که کسی که ماه رجب در او داخل بشود و پنجشنبه او را روزه بگیرد، این در مقام اکثریت است، چون اکثر سنوات اول ماه رجب، شب جمعه نیست، حالا بر حسب اتفاق در بین این همه احتمالات امسال شب اول جمعه درآمده اما فرض کنید که بیست سال ممکن است شب یکشنبه و دوشنبه چون بالاخره شش شب از

هفته هم وجود دارد، خیلی به حسب ندرت اتفاق می افتد. لهذا پیغمبر از این نقطه نظر غلبه اکثریت را داده اند و فرمودند که پنجشنبه را روزه بگیرد و الا روزه گرفتن خود پنج شنبه در ماه جمادی همان روزه، همان خودش اثر را دارد چه فرقی می کند؟ در ماه رجب حالا به هر حال رجب بیشتر است اثرش اما آنچه که اثر می گذارد آن روزه روز پنجشنبه هست که اثر می گذارد. علی ای حال توصیه من به دوستان و به رفقا این است که اگر ممکن است هر دو شب جمعه را این عمل انجام بشود یعنی هم شب جمعه ای که شب اول ماه رجب هست این عمل انجام بشود، چه طور که بعضی از بزرگان هم بر این مسأله تأکید دارند و می فرمایند که: دو شب را انسان این عمل را انجام بدهد، کل عملش هم نیم ساعت بیشتر نمی کشد، کل عمل لیلۃ الرغائب، کلش بیشتر از نیم ساعت طول نمی کشد. نمازی است که بعد از حمد یازده مرتبه قل هو الله و سه مرتبه انا انزلنا چند مرتبه قل هو الله و بعد هم سر به سجده هفتاد مرتبه سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ بعد دوباره می نشیند، دوباره بعد به سجده می رود، استغفار می کند و بعد در آن به اصطلاح هر حاجتی که از خدا هست می خواهد، در مفاتیح نوشته شده. تأکید بر این است که در هر دو شب جمعه خوانده بشود علی کل حال ماه بسیار مهمی است و همین طور ماه شعبان و رمضان و این سه ماه خلاصه از نعم الهی است بر بندگانش که این سه ماه را پشت سر هم از ماههای متبرکه قرار داده و دستورالعملی که مرحوم آقا - رضوان الله علیه - به شاگردانشان می دادند همان دستور العملی است که مرحوم قاضی به شاگردانشان دادند و این دستورالعمل وجود دارد رفقا تهیه کنند و آن چه را که در آن نوشته شده است می توانند در این سه ماه عمل کنند، هر چه در آن دستور العمل مرحوم قاضی نوشته شده و ان شاء الله که امیدواریم خداوند ما را موفق کند بر این که بتوانیم هر چه بیشتر از فیوضات و برکات این ماههای شریف متمتع باشیم.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ